

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **R. N.,** zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2017, č. j. 10 A 176/2014 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Bc. Filipa Schmidta, LL.M., **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 1. 2013, č. j. OAM-15348-23/TP-2011, byla žalobci (dále jen „stěžovatel“) podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek dle § 66 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona, jenž stanoví, že povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 10. 2014, č. j. MV-38139-4/SO-2013, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jenž ji rozsudkem ze dne 18. 10. 2017, č. j. 10 A 176/2014 - 62, zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud konstatoval, že tvrzení žaloby o porušení § 2 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a o porušení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), nepovažuje pro jejich obecnost za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto v tomto rozsahu neprovedl soudní přezkum žalobou napadených rozhodnutí. Za dostatečně určitou však považoval městský soud námitku, že se správní orgán I. stupně opominul zabývat otázkou přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Městský soud stěžovateli přisvědčil, že správní orgán I. stupně se nezabýval námitkou zásahu do jeho soukromého a rodinného života, avšak zároveň zdůraznil, že uvedenou námitkou se dostatečně zabývala žalovaná. Správní řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je přitom nutné podle názoru městského soudu považovat za jeden celek. Městský soud dále uvedl, že rozšíření žaloby u jednání konaného dne 18. 10. 2017 [o námitky, že žalovaná neprovedla definici neurčitého právního pojmu *„důvody hodné zvláštního zřetele“* dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s výtkou, že v tomto směru je rozhodnutí žalované neurčité, přičemž stěžovatel za takové důvody považuje skutečnost, že na území České republiky se zdržuje 14 let, a dále, že s jiným řešením pobytového oprávnění byl stěžovatel neúspěšný a nemá jinou možnost pobytové oprávnění získat, ačkoli povolení k pobytu bylo uděleno jeho družce i dětem] je nepřípustné, neboť bylo učiněno po lhůtě k podání žaloby [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 72 odst. 1 s. ř. s.].

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[3] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel konstatoval, že podal žalobu proti rozhodnutí žalované, v níž jako žalobní body uvedl ustanovení předpisů, která žalovaná porušila, přičemž k nim v obecných obrysech formuloval své námitky a sdělil, že žaloba bude následně doplněna. Rovněž požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Zástupce byl stěžovateli městským soudem ustanoven usnesením ze dne 5. 12. 2014. Následně ovšem došlo ze strany městského soudu pouze k přiznání odkladného účinku žaloby (únor 2015) a nařízení ústního jednání (říjen 2017). Městský soud poté jeho žalobu zamítl s odůvodněním, že jediným projednatelným žalobním bodem byla námitka o nedostatečném zhodnocení (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí, kterou neshledal důvodnou.

[5] Stěžovatel namítl, že závěry městského soudu jsou nesprávné a nelogické. Pokud byla žaloba z hlediska formulace (byť částečně) vadná a nedostatečně určitá, bylo namístě postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzvat stěžovatele (resp. jeho zástupce) k odstranění jejích vad. Podle stěžovatele jde o standardní postup nejen u městského soudu (zejména v řízeních o mezinárodní ochraně, ve kterých zástupce stěžovatele pravidelně vystupuje). Neobstojí argument městského soudu, že vady žalobních bodů mohl stěžovatel odstranit ve zbývající lhůtě pro podání žaloby; postup, v němž soud provede úvahu o vadách podání a následně vyzve, pokud je to možné, k jejich odstranění, je obligatorní. Po ustanoveném

zástupci nelze požadovat, aby po svém ustanovení okamžitě nahlédl do spisu a sám ověřil, kolik zbývá dnů ze zákonné lhůty k doplnění žaloby. Zástupce stěžovatele předpokládal, že bude postupováno jako v desítkách jiných případů „formulářových" žalob cizinců. Městský soud však žádnou výzvu k odstranění vad neformuloval, žalobní body tvrzené v žalobě nepřezkoumal, nepřipustil jejich konkretizaci u ústního jednání a nakonec ve výroku rozhodl meritorně o celé žalobě; v uvedeném lze spatřovat další logický rozpor. Podle názoru stěžovatele je tedy s ohledem na absenci výzvy podle § 37 odst. 5 s. ř. s. napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[6] Stěžovatel má rovněž za to, že pokud obecně nastínil žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., měl mu městský soud alespoň umožnit (za situace, v níž nebyla vydána výzva k odstranění vad žaloby) žalobní body blíže konkretizovat u jednání městského soudu. V uvedeném ohledu stěžovatel odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Stěžovatel dále namítl, že městský soud toliko uvedl, že žalovaná se zabývala přiměřeností dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, aniž by jakkoliv zhodnotil hlediska takového posouzení. Stěžovatelův syn D. (nar. X) má povolení k dlouhodobému pobytu a jeho manželka má zaměstnaneckou kartu. Ve společné domácnosti žije také dcera stěžovatele (nar. 2011), celá rodina zde *„má zdroj příjmu"*. V České republice stěžovatel žije od roku 2004. Stěžovateli byl udělen výjezdní příkaz, který byl *„zneplatněn"* dne 30. 10. 2017 na Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, s odůvodněním, že *„do rozsudku městského soudu"* může pobývat na území České republiky, ale žádné osvědčení *„o tom nedostane"*. Po vydání napadeného rozsudku byl stěžovateli udělen výjezdní příkaz se lhůtou 3 dny k vycestování, přičemž poslední výjezdní příkaz byl udělen cizineckou policí k vyřízení dokladu k vycestování. Podle stěžovatele žalovaná ani městský soud nezkoumaly dopady do života stěžovatele řádně, pokud tvrdí, že stěžovatel sice má vazby na území České republiky, ale může využít jiných pobytových oprávnění než podané žádosti o trvalý pobyt (na který není právní nárok). Tyto závěry nejsou s ohledem na skutečnou situaci stěžovatele pravdivé. Stěžovateli hrozí bezprostřední vycestování, přičemž ani po vycestování nemá žádnou možnost získat povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců.

[8] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je

zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Otázkou, jíž je třeba posoudit v nyní projednávané věci, je, zda městský soud postupoval správně, pokud považoval za dostatečně určitou a projednatelnou jedinou námitku, podle níž se správní orgán I. stupně opominul zabývat přiměřeností dle § 174a zákona o pobytu cizinců a zásahem předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Dále je třeba posoudit správnost názoru městského soudu, který argumenty stěžovatele uvedené u jednání městského soudu dne 18. 10. 2017 považoval za nepřípustné rozšíření žalobních bodů, neboť bylo učiněno po lhůtě k podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konečně je třeba zabývat se otázkou, zda byl městský soud povinen vyzvat stěžovatele k odstranění vad - doplnění žalobních bodů ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

[14] Právní otázkou vymezení žalobního bodu dle definice obsažené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, podle něhož *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí*“.

[15] Z obsahu soudního spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalované, v níž uvedl, že *„rozhodnutím byla porušena následující ustanovení - žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: 1) § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán byl povinen dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; 2) § 3 správního řádu, jelikož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2; 3) § 41 odst. 2 správního řádu, neboť byly v případě stěžovatele splněny podmínky tohoto ustanovení a správní orgán k němu nepřihlédl; 4) § 67 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel byl oprávněn podat žádost podle tohoto ustanovení; 5) čl. 8 Úmluvy, který zaručuje právo na respektování soukromého a rodinného života, spolu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán je vázán zákony a mezinárodními smlouvami, tudíž i Úmluvou, spolu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť se správní orgán zcela opominul zabývat otázkou přiměřenosti.*“ Dále je v žalobě uvedeno, že bude doplněna za pomoci ustanoveného zástupce; stěžovatel navrhl, aby mu byl ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Městský soud usnesením ze dne 5. 12. 2014, č. j. 10 A 177/2014 - 11, které nabylo právní moci dne 13. 12. 2014, ustanovil stěžovateli jím

navrhovaného zástupce. Ve věci proběhlo u městského soudu dne 18. 10. 2017 jednání, při němž stěžovatel setrval na žalobě a dále namítl, že žalovaná neprovedla definici neurčitého právního pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“ dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto je v uvedené části napadené rozhodnutí neurčité. Stěžovatel rovněž nesouhlasil s výkladem žalované ohledně důvodů hodných zvláštního zřetele; stěžovatel za takové důvody považoval skutečnost, že na území České republiky se zdržuje 14 let a povolení k pobytu má jeho družka i děti. Stěžovatel chtěl své pobytové oprávnění řešit rovněž jinak, ale nebyl úspěšný. Stěžovatel tedy nemá jinou možnost pobytového oprávnění (na území České republiky se stěžovatel dle svého tvrzení toho času zdržoval pouze na základě odkladného účinku přiznaného žalobě).

[16] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s názorem městského soudu, podle kterého stěžovatel v žalobě uplatnil projednatelnou námitku, že správní orgán I. stupně se zcela opomněl zabývat otázkou přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců a možným zásahem správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Městský soud správně uvedl, že správní orgán I. stupně neprovedl výslovnou úvahu o tom, zda zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení trvalého pobytu je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Nejvyšší správní soud souhlasí i s názorem městského soudu, že podstatné je, že uvedenou úvahu následně provedla žalovaná, která v napadeném rozhodnutí mj. konstatovala, že stěžovateli v důsledku zamítnutí jeho žádosti nebyl znemožněn jiný druh pobytu na území České republiky, a proto uvedeným rozhodnutím nejsou dotčeny rodinné poměry stěžovatele. Vzhledem k tomu, že správní řízení je nutné považovat za jeden celek, dospěl městský soud k závěru o nedůvodnosti této žalobní námitky. S uvedeným názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť jak již uvedl např. v rozsudku ze dne 19. 6. 2007, č. j. 3 As 51/2006, „[s]*právní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím*“ (ke správnosti postupu správních orgánů viz dále).

[17] Městský soud přitom nepochybil, pokud se s uvedenou obecně formulovanou žalobní námitkou stěžovatele vypořádal pouze v obecné rovině. Není totiž povinností soudů domýšlet konkrétní žalobní argumentaci a k tomu vyhledávat důkazy. Sám stěžovatel jako žalobce totiž svou procesní aktivitou vytvořil rámec, v rámci kterého městský soud jeho žalobu posuzoval (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 Azs 96/2014 - 3, či ze dne 24. 5. 2017, č. j. 5 Azs 266/2016 - 31).

[18] V kasační stížnosti pak stěžovatel oproti žalobě namítal, že městský soud neposoudil, zda správní orgány správně hodnotily přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedeného pochybení se městský soud nedopustil. Je totiž třeba zdůraznit, že stěžovatel v žalobě formuloval námitku nikoliv tak, že by napadal věcnou správnost (zákonnost) posouzení přiměřenosti správního rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života, ale pouze ve zcela obecné rovině namítal, že „*správní orgány se uvedeným zcela opomněly zabývat*“. Právě touto námitkou stěžovatele se městský soud zabýval. Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

[19] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel ve své žádosti o udělení trvalého pobytu ze dne 12. 12. 2011 za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců označil to, že by měla být respektována práva jeho dětí žijících v České republice, aby nebyly odděleny od svého rodiče, že musí v České republice vydělávat, aby mohl hradit zdravotní péči svého postiženého syna v Kyrgyzstánu, a dále, že se nechce a nemůže vrátit do země původu, neboť by tam *„byl jeho život v ohrožení“*, což nijak blíže nerozvedl. Rovněž uvedl, že si přeje i nadále žít v České republice, má zde přátele a mluví plynně česky. Žádná jiná tvrzení stěžovatel v žádosti neuvedl. Správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí v míře odpovídající obecnosti tvrzení zabýval veškerými skutečnostmi, které stěžovatel uvedl, a své úvahy dostatečně a logicky odůvodnil. Správní orgán I. stupně nezpochybnil situaci stěžovatelovy rodiny, jeho výdělečnou činnost a potřebu zajištění rodiny, konstatoval však, že uvedené není podmíněno vydáním povolení k trvalému pobytu. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a dodala, že situace stěžovatele není v porovnání s jinými cizinci nijak mimořádná a nestandardní. Přitom právě mimořádnost a naléhavost situace je podmínkou udělení povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná konstatovala, že stávající rodinné poměry stěžovatele nebyly rozhodnutím správního orgánu I. stupně nijak dotčeny a jeho situace je řešitelná (např. jiným pobytovým oprávněním), proto nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nejvyšší správní soud neshledal v provedeném posouzení a postupu správních orgánů žádnou vadu, pro kterou by předmětná rozhodnutí musela být shledána nezákonnými. Jinými slovy řečeno, stěžovatel ve své žádosti ani v odvolání neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní stran naplnění důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu výše citovaného ustanovení. V řízení před správními orgány nebylo prokázáno (a ostatně ani dostatečně konkrétně tvrzeno), že by stěžovatel nemohl pečovat o svou rodinu a pracovat na základě svého tehdejšího pobytového statusu či jiného pobytového oprávnění, než je jedna z jeho „nejvyšších forem“ v podobě trvalého pobytu.

[20] Nejvyšší správní soud dále ke kasačním námitkám stěžovatele poznamenává, že obsahuje-li žaloba alespoň jeden projednatelný bod splňující (byť elementárně) požadavky na formulaci žalobního bodu, soud takovou žalobu projedná, a to v rozsahu odpovídajícím míře určitosti uplatněné argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2012, č. j. 2 Afs 12/2012 - 48). V takovém případě není důvodu, aby soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzýval k odstranění vad - doplnění žalobních bodů, neboť žaloba je věcně projednatelná, a tudíž v uvedeném ohledu netrpí vadami, jež by ji činily nezpůsobilou k soudnímu přezkumu. S ohledem na skutečnost, že žaloba obsahovala výše uvedenou projednatelnou námitku, nebyl městský soud povinen vyzývat stěžovatele k odstranění vad podání - doplnění žalobních bodů ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesením ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 66/2017 - 25, byla rozšířenému senátu zdejšího soudu postoupena věc, v níž se jedná o zodpovězení otázek, zda je ve správním soudnictví žaloba s náležitostmi podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. podmínkou řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zda se uplatní zásada koncentrace řízení upravená v § 71 odst. 2 s. ř. s. také na žaloby, v nichž absentuje jakýkoliv žalobní bod. V nyní posuzované věci se ovšem nejedná o případ, v němž by žaloba žádný žalobní bod neobsahovala, proto nebylo nezbytné řízení přerušit

pokračování

do doby rozhodnutí rozšířeného senátu o uvedené otázce.

[22] Ke kasační námitce, že stěžovatel v žalobě obecně nastínil žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a městský soud mu měl aspoň u jednání umožnit žalobní body blíže konkretizovat, Nejvyšší správní soud uvádí, že mimo námitky týkající se otázky přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele obsahuje žaloba pouze poukaz na § 2 odst. 4, § 3, § 41 odst. 2 správního řádu a § 67 zákona o pobytu cizinců. Námitky uplatněné stěžovatelem u jednání městského dne 18. 10. 2017, podle nichž žalovaná neprovedla definici neurčitého právního pojmu *„důvody hodné zvláštního zřetele“* dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v tomto směru je její rozhodnutí neurčité (přičemž stěžovatel za takové důvody považuje skutečnost, že na území České republiky se zdržuje 14 let, s jiným řešením pobytového oprávnění byl neúspěšný a nemá jinou možnost pobytové oprávnění získat, s tím, že povolení k pobytu bylo uděleno jeho družce i dětem), nelze považovat za pouhé rozvedení (konkretizování) žalobních bodů uplatněných již v žalobě, jak namítá stěžovatel, neboť z obsahu žaloby neplývá ani nástin vymezení těchto žalobních námitek.

[23] Stěžovatel dále namítl, že po ustanoveném zástupci nelze požadovat, aby po svém ustanovení okamžitě nahlédl do spisu a sám ověřil, kolik zbývá dnů ze zákonné lhůty k doplnění žaloby. Nejvyšší správní soud konstatuje, že úkony spojené s nahlížením do spisu a jeho studiem jsou nezbytnými kroky na počátku zastupování klienta (tj. žalobce, popř. stěžovatele), jemuž byl právní zástupce ustanoven, které implikují povinnost ustanoveného advokáta se s věcí seznámit; považují se za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení [srov. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, či ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 143/2012 - 50]. Je především povinností ustanoveného advokáta, aby byl procesně aktivní a činil veškeré úkony potřebné k hájení práv a zájmů svého klienta (srov. § 16 zákona č. 85/1996, o advokacii).

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v projednávané věci požádal městský soud o ustanovení zástupce z řad advokátů již v podané žalobě, přičemž navrhl, aby mu byl ustanoven konkrétní zástupce, a to advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M. Svůj návrh na ustanovení tohoto konkrétního zástupce stěžovatel odůvodnil tím, že je mu známo, že se jmenovaný advokát věnuje dané problematice, dostane se mu proto adekvátní právní pomoci a jeho práva budou v projednávané věci řádně hájena. Usnesením ze dne 5. 12. 2014, č. j. 10 A 177/2014 – 32, městský soud stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků a ustanovil mu zástupcem jím navrhovaného advokáta. V usnesení byl stěžovatel rovněž poučen o tom, že je v jeho zájmu, aby ustanoveného advokáta neprodleně vyhledal a poskytl mu informace a všechny písemnosti, které se projednávané věci týkají. V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2009, č. j. 7 Azs 24/2008 – 141, platí, že jestliže účastník řízení (v projednávané věci stěžovatel) splňující předpoklady pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 9 s. ř. s. navrhne ustanovit svým zástupcem konkrétní osobu a zjistí-li soud, že tento návrh je opřen o rozumné a věcně oprávněné důvody, pak zpravidla takovému návrhu vyhoví. O takový případ se jedná také v nyní projednávané věci; stěžovateli byl k jeho návrhu ustanoven jím navržený konkrétní zástupce, přičemž

stěžovatel svůj návrh opřel o rozumné důvody (ostatně i Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., zastupuje v mnoha dalších věcech téhož typu a má s těmito řízeními značné zkušenosti).

[25] Nejvyšší správní soud pak pro úplnost posouzení námitek uplatněných u jednání městského soudu dne 18. 10. 2017 k jejich včasnosti konstatuje, že napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 20. 10. 2014. Žaloba byla podána dne 3. 11. 2014, tedy včas před uplynutím třicetidenní lhůty k podání žaloby (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), jež by skončila dne 19. 11. 2014. Současně s podáním žaloby stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Městský soud usnesením ze dne 5. 12. 2014, č. j. 10 A 177/2014 - 11, které nabylo právní moci dne 13. 12. 2014, ustanovil stěžovateli požadovaného zástupce a přiznal mu osvobození od soudních poplatků. Ode dne žádosti o osvobození od soudních poplatků a návrhu na ustanovení zástupce z řad advokátů sice byla stavena lhůta pro podání žaloby [srov. § 35 odst. 8 (nyní 9) s. ř. s. a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 5 As 154/2016 - 62], ale byly-li sporné námitky vzneseny až u jednání městského soudu dne 18. 10. 2017, je zjevné, že se jedná o nepřípustné rozšíření žalobních bodů až po uplynutí lhůty k podání žaloby, jak správně dovodil městský soud.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek městského soudu nezákonným z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. Městský soud provedl správné právní posouzení věci, jeho závěry mají oporu v soudním a správním spise, přičemž napadený rozsudek netrpí nepřezkoumatelností, nesrozumitelností ani jinou vadu řízení, která by mohla mít za následek jeho nezákonnost.

[27] Stěžovatel podal spolu s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu stěžovatele nerozhodoval, neboť rozhodl ve věci samé bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání podkladů pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Zástupcem stěžovatele byl usnesením městského soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 10 A 176/2014 - 11, ustanoven advokát Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3400 Kč. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku

odpovídající této dani (tj. 21 %), kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést, tedy o částku 714 Kč. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. ledna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu